რა ვიტაძარო?

თუმც ვეღარ ვხედავ ჩემს სამშობლოს,
მის ამაყ მთებსა,
თუმც ვეღარ ვხედავ მისსა მდელოთ,
სერთა ნაქვთებსა,
ვეღარც იმ ჭალას, რუ ცქრიალა
რომ ჩაურბოდა,
ვეღარც იმ მწვანეს, ნიავი რომ
წყნარად უქროდა,
და ვეღარც ჩემთა მამულიშვილთ,
მამაც ოცნებით,
მაგრამ ყოველდღე ვიგონებ მათ,
ვიგონებ სევდით,
ვიგონებ სევდით და თან ვფიქრობ:
მიდიან წელნი,
უცხო ტომთაგან იკირწყვლიან
სამშობლოს ველნი:
და სამშობლო კი, საქართველო
დღიდან-დღით სჭკნება,
მის შვილთა ამაყ ოცნებაში
ის იმარხება.
მშვიდობით, ჩემო თაიგულო,
მწარევ და ტკბილო,
მშვიდობით, ზემო უძილობის
შავო აჩრდილო,
მშვიდობით, სევდავ მოფენილო
მშობლის თვალებზე,
მშვიდობით, სევდავ კავკასიის
მთათ მწვერვალებზე!
რაღა მიყვარდეს, ვინ მიყვარდეს,
ვით შევიყვარო,
გულს თუ დავმარხავ უიმისოთ,
რას ვემთაბარო?

ვიყავ ბოგანო, დღიური მუშა,
ღარიბ-ღატაკი, მთლად უსახლკარო,
მქონდა სამშობლო და აღარა მაქვს
აღარც სამშობლო...
მის მაგიერ რა ვიტაძარო?

1911 წ.